

ภารกิจ 'สุภาพบุรุษอัลสล์มชัญ' 'ภราดาวิริยะ จันทวโรดม' 'ระเบียบวินัย' สำคัญที่สุด!!

กับข่าวของ **โรงเรียนอัลสล์มชัญ** ตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว ถึงต้นปีที่ผ่านมา ไม่ห่างการบูรณาการแผนประณมและมัธยมเข้าด้วยกัน ข่าวการจะรวมกับโรงเรียนอัลสล์มชัญ พระราม 2 (แคมป์ใหม่) หรือการรวมตัวของคณะครูเพื่อเรียกร้องให้มีการปรับฐานเงินเดือน การขอให้ยกเลิกตัดค่าครองชีพ และขอคืนค่าวิชาชีพ อาจกระทบต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียนน้อยบ้าง อย่างไรก็ตามขณะนี้โรงเรียนแห่งนี้อธิการโรงเรียนคนใหม่ซึ่งเคยเป็นอธิการมาแล้ว 2 สมัย การกลับมารับตำแหน่งอธิการ ควบกับตำแหน่งหัวหน้างานอภิบาล นับว่าน่าสนใจสำหรับ **โรงเรียนที่มีอายุกว่า 100 ปี** แห่งนี้...

เมื่อเร็ว ๆ นี้ทีมคอลัมน์ **"วิถีชีวิต"** มีโอกาสได้เข้าสัมภาษณ์ **ภราดาวิริยะ จันทวโรดม** หรือ **ภราดาหลุยส์ ซาแนล** อธิการโรงเรียนอัลสล์มชัญคนปัจจุบัน ทั้งชีวิตส่วนตัว และการทำงานในการนำพาโรงเรียนแห่งนี้ผ่านพ้นขวบว้า ๆ

ภราดาวิริยะ จันทวโรดม เกิดเมื่อวันที่ 26 พ.ย. 2476 ปัจจุบันอายุ 79 ปี บิดาชื่อ **นาย**

ยุกฟู กัม มารดาชื่อ **นางเฮงเฮ้ง ฟา** มีพี่สาว 2 คน น้องสาว 1 คน ตัวท่านเป็นบุตรคนที่ 3 ซึ่งเติบโตอยู่ในละแวกโรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ ถนนสาทรใต้ ภราดาวิริยะจบเตรียมประถมที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ และจบชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ 2 (ม.8) ที่โรงเรียนอัลสล์มชัญ บางรัก แล้วไปศึกษาต่อที่ประเทศอินเดีย 2 ปีเศษ เพื่อเตรียมตัวบวชเป็น

ภราดาวิริยะ จันทวโรดม

ภราดา จบปริญญาตรีการศึกษามัธยมต้นจากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร และจบปริญญาโทด้านการบริหารการศึกษา จากวิทยาลัยเซนต์ไมเคิล สหรัฐอเมริกา รวมทั้งได้รับปริญญามหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งกรุงปักกิ่ง

ชีวิตการทำงาน ภราดาวิริยะเริ่มต้นด้วยการ

เป็นครูที่โรงเรียนเซนต์หลุยส์ จ.ฉะเชิงเทรา 1 ปี เป็นครูที่โรงเรียนอัลสล์มชัญ ศรีราชา 6 ปี โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ 1 ปี จากนั้นเป็นรองอธิการโรงเรียนอัลสล์มชัญ กรุงเทพฯ 1 ปี เป็นอธิการโรงเรียนอัลสล์มชัญ กรุงเทพฯ 7 ปี (วาระที่ 1) เป็นอธิการและผู้อำนวยการโรงเรียนอัลสล์มชัญ ศรีราชา (วาระที่ 1) เป็นอธิการเจ้าคณะเซนต์คาเบรียล แขวง

ประเทศไทย (อธิการใหญ่) ต่อมากลับมาเป็นอธิการโรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ 6 ปี (วาระที่ 2) และเป็นอธิการโรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา (วาระที่ 2) เมื่อ พ.ศ. 2541-2546 เป็นผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาบุคลากรอัสสัมชัญ จากนั้น พ.ศ. 2546-2550 เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ก่อนหน้าที่จะมารับตำแหน่งอธิการโรงเรียนอัสสัมชัญใน

ครั้งนี้ ภราดาวิริยะเป็นอธิการโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี มาก่อน

ภราดาวิริยะเล่าว่า กลับมารับตำแหน่งที่โรงเรียนอัสสัมชัญ ก็ทำหน้าที่ดูแลกิจการทั่ว ๆ ไป รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้อำนวยการ ดูแลครู และนักเรียนด้วย ในฐานะที่เป็นศิษย์เก่า และเคยเป็นอธิการ ควบผู้อำนวยการด้วย ก็พยายามที่จะดึงสิ่งที่ดี ๆ ในอดีต กลับคืนมา “สำหรับงานในฐานะหัวหน้างานอภิบาลก็คือ การดูแลเกี่ยวกับเรื่องศาสนกิจ คือผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ เราก็มีการสอนพระธรรมคำสอน และดูแลทั่ว ๆ ไปกับผู้

นับถือต่างศาสนาด้วย” ส่วนงานบริหาร จะให้ผู้อำนวยการที่หนุ่มกว่าเป็นผู้ดำเนินการไป ส่วนตัวจะอยู่ห่าง ๆ คอยให้คำปรึกษาบ้าง

แม้ภราดาวิริยะจะมีอายุมาก แต่ท่านก็มีแนวคิดในการนำพาโรงเรียนไปข้างหน้า โดยสิ่งแรกที่ทำคือเรื่องชื่อ

เสียง

โรงเรียน ซึ่งท่านบอกว่า ชื่อเสียงของโรงเรียนนี้มาตลอดมีศิษย์เก่าในอดีตเป็นนายกรัฐมนตรีถึง 4 ท่าน รัฐมนตรีก็มีมาก ศิษย์เก่า

ประสบความสำเร็จกันเยอะ โดยหลัง ๆ ชื่อเสียงโรงเรียนอาจจะทบกระเทือนบ้างกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็พยายามที่จะดึงกลับมา โดยมีโอกาสพบกับครูนักเรียน และศิษย์เก่า “**เราจะไม่ใจดีใคร เราจะสร้างชื่อเสียงดังที่เคยมีแต่เมื่อก่อน ให้ทุกคนมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือ ช่วยกันเรื่องชื่อเสียงอัสสัมชัญ เป็นหลักสำคัญที่สุด**”

กรณีที่ผ่านมาได้มีการมองว่าคุณภาพการเรียนของอัสสัมชัญลดลง เรื่องนี้ภราดาวิริยะ บอกว่า ก็มีส่วนจริง แต่พูดกันจริง ๆ เรื่องนี้ต้องย้อนไปในอดีต ซึ่งสมัยก่อนโรงเรียนนั้นและโรงเรียนในเครือมี

หลักสูตรของตัวเอง จะเน้นภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส สมัยก่อนเด็กจบไปก็มีงานทำเลย เพราะเก่งภาษา แต่เนื่องจากทางกระทรวงศึกษาธิการเข้ามาควบคุมดูแลการศึกษา โดยพยายามที่จะจัดให้โรงเรียนทุกโรงเรียนอยู่ในระดับเดียวกัน “เพราะฉะนั้น ทางเราภาษา อังกฤษสูงก็โดนดึงลง

มา เพราะเราต้อง

ถือตามหลักสูตรของกระทรวง” แต่ทางโรงเรียนก็พยายามรักษามาตรฐานไว้ แม้เวลาที่จะทุ่มให้กับภาษาต่างประเทศมีน้อยลง ไม่เหมือนในอดีต เพราะจะต้องมีวิชาอื่นใส่ในหลักสูตรด้วย

ภราดาวิริยะบอกว่า สิ่งหนึ่งที่จะต้องแก้ไขได้แก่ **ระเบียบวินัย ระเบียบวินัยที่ใช้**

ในปัจจุบันจะต้องเข้มงวดขึ้น กล่าวคือ เวลาอยู่ในห้องเรียนต้องรู้จักหน้าที่ของตัวเอง เรียนเป็นเรียน เล่นเป็นเล่น และเรื่อง

การแต่งกาย

เพราะมีผลให้คนอื่นได้เห็นถึงระเบียบวินัยของนักเรียน ในเรื่องการแต่งกายเป็นการแสดงออกให้เห็นว่าเป็นเด็กมีระเบียบหรือไม่ และนักเรียนต้องช่วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนกำหนด จะต้องปฏิบัติตาม เพราะจะทำให้ผลดีแก่นักเรียนเอง

“เรื่องระเบียบวินัยเป็นเรื่องฝึกให้สามารถบังคับตัวเองได้ เมื่อมีระเบียบวินัยแล้วก็จะบังคับตัวเองได้ เมื่อบังคับตัวเองได้ก็จะไม่ทำในสิ่งที่ไม่ดี ไม่ว่าจะเป็นหนีเรียน สูบบุหรี่ ฯลฯ การทะเลาะวิวาทของนักเรียนก็มีบ้างแต่น้อย เพราะโรงเรียนฝึกให้เด็กของเราอยู่ในระเบียบวินัย และรู้หน้าที่ของตัวเอง ไม่ทำอะไรที่แหวกออกไป”

กับความขัดแย้งที่เคยเกิดขึ้นภายใน ท่านบอกว่า มีการประสานกันไปเรียบร้อยแล้ว แต่เรื่องของความรู้สึกยังคงมีอยู่บ้าง ก็พยายามละลายพฤติกรรมและความรู้สึกที่ไม่ดี ไม่ให้มีปัญหาอะไรขึ้น

มาอีก ซึ่งการประสานรอยร้าวก็จะใช้การพูดคุย เพราะรู้ว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกิดจากการรู้สึกขาดความยุติธรรม ไม่เข้าใจกันโดยไม่มีการพูดคุยกันก็ต้องพยายามทำอะไรที่ให้เกิดความยุติธรรมที่สุด ไม่ว่าจะด้านไหนก็ตาม หากเกิดความยุติธรรมแล้ว ความสงบสุขก็จะเกิดขึ้น

สำหรับเรื่องคุณภาพของครู ภราดาวิริยะบอกว่า ครูผู้สอนของที่นี่เวลามาสอนจะดูจากประวัติการทำงาน ผลการเรียน ผลการทำงาน ให้ทดลองสอน ถ้าสอนได้ดีก็ให้ทำงาน ในส่วนของขวัญกำลังใจ ก็พยายามเสริมแต่งให้เพิ่มขึ้น เรื่องของการเงินของครูผู้สอนที่นี่ก็จะให้เท่าที่จะให้ได้ รวมทั้งมีการจัดสวัสดิการให้ครูและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนด้วย

“แต่ส่วนใหญ่ครูที่สอนจะมีความรักในสถาบันมาก หลังจากที่ได้สัมผัสผลการเป็นอยู่ใน

บรรยากาศของที่นี่ ผมคิดว่าครูที่อยู่ได้ต้องมีขวัญและกำลังใจที่ดี และเรื่องเงินทองก็ยังมีให้เขาพอสมควร และอีกประการก็คือต้องเป็นบุคคลที่มีใจรัก รักที่จะเป็นครูรักที่จะสอนนักเรียนให้เป็นบุคคลครบบริบูรณ์”

ในช่วงท้าย ภราดาวิริยะ ฉันทวโรดม ท่านกล่าวถึงเรื่องการขยายโรงเรียนอัลสั้มซัญว่า คงยังไม่ขยาย เพราะบุคลากรที่เป็นนักบวชนิเอย การขยายควรต้องมีคณะนักบวชร่วมบริหารด้วย เพราะว่าโรงเรียนต่าง ๆ ของเครืออัลสั้มซัญ ผู้บริหาร ผู้รักษานโยบายของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียล ส่วนใหญ่จะเป็นนักบวช เมื่อนักบวชนิเอย ก็คงสภาพไว้

“แต่จะพยายามทำให้คุณภาพดีขึ้นเรื่อย ๆ.

สุภารัตน์ ยอดศิริชัยกุล : รายงาน/
พิชญ์วัฒน์ ประคักดี : ภาพ

‘คุณธรรม-จริยธรรม’ ต้องแน่น

ภราดา ดร.เดชชัย ศรีพิการณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอัลสั้มซัญ ซึ่งเข้าร่วมสนทนาในครั้งนี้ด้วย กล่าวว่า โรงเรียนอัลสั้มซัญจากนี้ไปคือเรื่องอนาคตเท่านั้น สำหรับทิศทางในการบริหารโรงเรียนให้เดินไปข้างหน้าต่อไปนั้น จะใช้หลักการบริหารการศึกษาคือให้เด็กเป็นศูนย์กลางในการเรียนทำอะไรก็ต้องให้เด็กเกิดการเรียนรู้วิธีการก็ต้องหลอมรวมระหว่างครู สมาคมผู้ปกครอง สมาคมศิษย์เก่า ช่วยกันทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ และสิ่งที่ต้องทำคือ จะนำบรรยากาศ วัฒนธรรมองค์กรกลับมา “เราเคยมีสุภาพบุรุษอัลสั้มซัญ เราเคยมีเด็กเก่งเด็กดีมีศีลธรรม เพราะฉะนั้นครูต้องเป็นตัวอย่างให้เด็ก สมาคมผู้ปกครอง สมาคมศิษย์เก่า ก็ต้องช่วยสนับสนุน ทั้งสามส่วนต้องเดินไปด้วยกัน”

ในส่วนของคุณภาพ ภราดา ดร.เดชชัย บอกว่า ถ้าพูดแบบชาวบ้าน คุณภาพก็ต้องตามราคา แต่ที่วัดไว้ในระดับที่แค่นี้ได้ โดยที่สามารถสร้างเด็ก เช่น ด้าน

ภราดา
ดร.เดชชัย ศรีพิการณ์

ภาษา สามารถใช้สังคมในบริบททางการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ “เราไม่ได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาล เราอยู่ด้วย แต่ก็มีแฟนในการเก็บ ไม่ได้เก็บตามใจ” ส่วนเงินบริจาค เงินที่ผู้ปกครองบริจาค ซึ่งเรียกว่าร่วมกันลงทุนทางการศึกษา เงินเหล่านี้ไม่ได้เข้ากระเป๋าใคร ก็อยู่ในโรงเรียน พัฒนาในสิ่งต่าง ๆ ที่บางครั้งผู้ปกครองอาจไม่เห็น เช่น พัฒนาบุคลากรโดยส่งครูไปเรียนต่างประเทศ ลงทุนเรื่องเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ โปรแกรม พัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ ห้องวิทยาศาสตร์ อุปกรณ์การเรียนพวกเคมี ชีวะ ฟิสิกส์ ปรับปรุงสถานที่

“การดูแลและพัฒนาเด็ก สิ่งที่เราสนใจไม่ได้ก็คือ เราจะต้องใส่ใจเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม ให้เขา ไม่ใช่พัฒนาด้านวัตถุอย่างเดียว ทางด้านจิตใจเราจะต้องพัฒนาควบคู่กันไปด้วย ไม่อย่างนั้นเด็กออกไปเก่ง แต่เป็นคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ได้ เด็กเราต้องมีคุณธรรม ช่วยเหลือคนอื่น มีจิตใจเอื้ออาทร” ผอ.โรงเรียนอัลสั้มซัญกล่าว.